

FØRSTE DEL

Før skoletid

Is det er lækkert, kirs'bæris mums,
Hvem er din kær'ste, og hvad hedder han?

Dee lagde mærke til ham før alle andre. Det var hun glad for, hun holdt fast i tanken om det. Det fik hende til at føle sig speciel at have ham for sig selv i et par sekunder, før verden omkring dem sprang et slag over, som den ikke indhentede igen den dag.

Skolegården summede af liv inden skoletid. Der var børn nok, som var kommet så tidligt, at de kunne gå i gang med at spille *jacks* eller kickball eller hoppe i hinkerude, men som de så var nødt til at holde op med, når det ringede ind. Dee var ikke tidligt på den – hendes mor havde sendt hende op ovenpå for at skifte den top, hun havde på, til en anden, der ikke sad så stramt; hun påstod, at Dee havde spildt æg på den, men Dee kunne ikke se noget. Hun havde været nødt til at løbe noget af vejen til skole med fletningerne daskende på ryggen, indtil den flok elever, der var på vej i samme retning, forsikrede hende om, at hun ikke var sent på den. Hun var nået hen til skolegården, et minut før det ringede ind første gang.

Der havde ikke været tid til at være sammen med hendes bedste veninde, Mimi, som var i gang med at hoppe i dobbelt svingtov sammen med de andre piger, så i stedet var Dee gået hen til skolens hovedindgang, hvor mr. Brabant stod sammen med nogle andre lærere og ventede på, at klasserne skulle stille op på række. Hendes lærer havde kort hår, der var

klippet lige op, så hans hoved så firkantet ud, og hans holdning var meget rank. En eller anden havde engang fortalt Dee, at han havde været med i Vietnamkrigen. Dee var ikke den dygtigste elev i sin klasse – det var dydsmønsteret Patty, der havde den ære – men hun kunne godt lide at gøre mr. Brabant glad, nok til at han lagde mærke til hende, og hun vidste godt, at hun sommetider blev kaldt lærerens kæledægge.

Nu stillede hun sig forrest i rækken og så sig omkring, kiggede på svingtov-pigerne, der stadig hoppede. Så lagde hun mærke til ham, en ubevægelig skikkelse henne ved karrusellen. Fire drenge kørte rundt på den – Ian og Rod og to drenge fra fjerde klasse. De kørte så hurtigt, at Dee var sikker på, at en af lærerne ville sætte en stopper for det. En dreng var røget af engang og havde brækket en arm. De to fra fjerde klasse så bange ud, mens Ian med stor ekspertise sparkede fra på jorden for at holde det høje tempo.

Den dreng, der stod i nærheden af den vilde karrusel, var ikke klædt som de andre drenge, i afslappet tøj, cowboybukser, T-shirts og sneakers. I stedet havde han grå trompetbukser på, en hvid, kortærmet skjorte og sorte sko, ligesom den slags skoleuniformer, som elever i privatskoler havde på. Men det var hans hud, man lagde mærke til, farven mindede Dee om nogle bjørne, hun havde set i zoologisk have for et par måneder siden, da hun var på tur med skolen. Selvom de blev kaldt sorte bjørne, var deres pels faktisk mørkebrun med en rødlig tone yderst ude. De havde sovet det meste af tiden eller rodet rundt i en bunke foder, som dyrepasseren havde smidt ned til dem. Først da Rod smed en gren ned på dyrene for at vise sig over for Dee, havde en af bjørnene reageret ved at vise tænder og knurre, hvilket fik børnene til at skrig og grine. Dee havde dog ikke taget del i det; hun havde sendt Rod et misbilligende blik og vendt ryggen til.

Den nye dreng kiggede ikke på karrusellen, men stod og

betragede bygningen, der havde form som et L. Det var en typisk forstadsskole, bygget for otte år siden, og den lignede to røde skotøjsæsker af mursten, der var blevet skubbet sammen på en meget lidt fantasifuld måde. Da Dee startede i børnehaveklasse, havde den stadigvæk lugtet af ny bygning. Men nu lignede den en kjole, hun havde haft på mange gange, og som var flosset og plettet og havde mærker efter sømmen efter at være blevet lagt ned. Hun kendte hvert eneste klasseværelse, hver eneste trappe, hvert eneste gelænder, hvert eneste toilet. Hun kendte også hver eneste meter i skolegården og de mindre elevers legeplads på den anden side af bygningen. Dee var faldet af gyngerne, havde revet sine strømpebukser på rutsjebanen, havde siddet oppe på toppen af det store klatrestativ, som de kaldte 'Junglen', og været for bange til at kravle ned igen. Engang havde hun udnævnt den ene halvdel til *Girl Town*, og hun og Mimi og Blanca havde jaget alle de drenge væk, som formastede sig til at overskride linjen. De havde gemt sig rundt om hjørnet tæt på indgangen til gymnastiksalen, hvor de lærere, der havde gårdvagt, ikke kunne se dem, og hvor de kunne smøre læbestift på læberne og læse tegneserier og lege 'den som flaskehalsen peger på'. Hun havde levet sit liv i skolegården, havde grinet og grædt og var blevet lun på drengene og havde fået venner og meget få fjender. Det var hendes verden, så velkendt, at hun tog den for givet. Om en måned skulle hun skifte til en anden skole og gå i syvende klasse.

Nu havde en ny og anderledes elev vist sig på territoriet, og det fik Dee til at betragte området med nye øjne, og pludselig syntes hun, det virkede lurvet, og hun følte sig fremmed for det. Ligesom ham.

Nu bevægede han sig. Ikke som en bjørn med dens massive, tunge og langsomme gangart. Mere som en ulv eller – Dee forsøgte at komme i tanke om mørke dyr – en panter, en

huskat i større målestok. Hvad han så end tænkte – om det at være den nye dreng i en skolegård fuld af fremmede, hvis hud havde den modsatte farve af hans egen – så bevægede han sig hen mod dørene ind til skolen, hvor lærerne stod og ventede, med den ubevidste forvisning man har, når man ved, hvordan ens krop fungerer. Dee mærkede brystkassen snøre sig sammen. Hun trak vejret ind.

“Nå, nå,” bemærkede mr. Brabant. “Hører jeg bongotrommer?”

Miss Lode, den anden sjetteklasselærer, som stod ved siden af ham, fnisede. “Hvor sagde mrs. Duke, han kom fra?”

“Guinea, mener jeg. Eller var det Nigeria? I hvert fald Afrika.”

“Han er i din klasse, ikke? Bare jeg må være fri.” Miss Lode glattede nederdelen og rørte ved sine ørenringe, måske for at sikre sig, at de stadig var der. Det var en nervøs vane, man tit så hos hende. Hun så pæn og ordentlig ud, bortset fra det korte, lyse touperede hår, der fyldte rigtig meget. I dag havde hun en limegrøn skjorte og grønne, flade clipsøreninge på. Hendes sko var også grønne, med lave, firkantede hæle. Dee og hendes veninder elskede at snakke om miss Lodes påklædning. Hun var en ung lærer, men hendes tøj lignede på ingen måde hendes elevers lyserøde og hvide T-shirts og cowboybukser med svaj i benene og broderede blomster fornedet.

Mr. Brabant trak på skuldrene. “Jeg regner ikke med, at der bliver problemer.”

“Nej, selvfølgelig ikke.” Miss Lodes store, blå øjne var fæstnet på kollegaen, som om hun ikke ønskede at gå glip af den mindste stump visdom, der ville kunne hjælpe hende til at blive en bedre lærer. “Synes du, vi skulle – ja altså, *sige* noget til eleverne om ham? Om – ja, jeg ved ikke – om det, at han er *anderledes*? For at ansøre dem til at tage pænt imod ham?”

Mr. Brabant fnyste. “Ikke noget med fløjlshandsker, Diane.

Han har ikke brug for særbehandling, bare fordi han er so... ny på skolen.”

“Nej, men ... nej, selvfølgelig ikke.” Miss Lodes øjne blev fugtige. Mimi havde fortalt Dee, at hendes lærer faktisk havde grædt i timen. Bag hendes ryg kaldte eleverne hende Cry Baby Lody.

Mr. Brabants øjne faldt på Dee, der stod og ventede foran ham, og han rømmede sig. “Dee, gå ned og hent de andre piger.” Han gjorde et tegn ned mod de piger, der hoppede i dobbelt svingtov. “Sig, at jeg tager deres svingtov fra dem, hvis de bliver ved med at hoppe, når det har ringet ind første gang.”

Han var en af få mandlige lærere på skolen, og selvom det ikke burde have betydet noget, var han for Dee en af de lærere, man altid adlød, den lærer, man imponerede, hvis man kunne – på samme måde som med hendes egen far, som hun gerne ville gøre glad, når han kom hjem fra arbejde.

Hun skyndte sig over til pigerne, der hoppede i dobbelt svingtov: De brugte to tykke tov, der lavede et godt, solidt smæk på betonunderlaget; pigerne sang, mens de stod og svingede. Hun tøvede et øjeblik, for det var Blancas tur. Hun var helt klart den på skolen, der var bedst til at hoppe i dobbelt svingtov, hun hoppede så let over tovene, at hun kunne blive ved i flere minutter uden at hoppe forkert. De andre piger foretrak sange, hvor Blanca skulle kalde andre ind for at hoppe eller selv hoppe ud. Blanca ville selvfølgelig helst blive inde, og denne morgen var det lykkedes hende at få dem til at synge:

Is det er lækkert, kirs'bæris mums,
Hvem er din kær'ste, og hvad hedder han?
Er det A, B, C, D ...

Hvis den, der hoppede, ikke hoppede forkert på nogen af bogstaverne, gik hun videre til tallene op til tyve og dernæst hendes yndlingsfarver. Blanca var i gang med farverne nu, hendes lange, sorte krøller hoppede op og ned; hun var let på fødderne, selvom hun havde plateausandaler på. Dee ville aldrig selv kunne hoppe i den slags sko; hun foretrak sine hvide Converse, som hun forsøgte at holde så rene, som hun nu kunne.

Hun gik over til Mimi, der stod og svingede.

“Det er *anden* gang, hun er i gang med farverne,” mumlede hendes veninde. “Blærerøv!”

“Mr. B sagde, han ville tage tovene, hvis ikke I holder op nu,” var Dees besked.

“Godt.” Mimi lod hænderne synke. Og tovene blev slappe i den ene ende, mens den anden svinger kørte videre i et par sekunder. Blancas fødder blev fanget i dem.

“Hvorfor holdt I op?” spurgte hun og lavede trutmund. “Jeg kunne være faldet! Og jeg skulle jo også tilbage til alfabetet, så jeg kunne standse ved C!”

Dee og Mimi vendte øjne, idet de gik i gang med at rulle tovene sammen. Blanca var helt vild med Casper, den mest populære dreng i sjette klasse. Men det så faktisk ud til, at han også var vild med hende, også selvom de slog op med jævne mellemrum.

Dee havde altid godt kunnet lide Casper. Ja, mere end det: De havde det tilfælles, at de havde det lettere end de andre, at de ikke behøvede at arbejde så hårdt for at få venner og blive respekteret. Året inden havde hun i ganske kort tid overvejet, om hun skulle tage og falde for ham eller måske endda gøre mere end det og begynde at komme sammen med ham. Casper havde et tiltalende, åbent ansigt og lysende, blå øjne, der fik andre til at føle sig godt tilpas. Men selvom det ville have været naturligt, så havde hun aldrig tænkt på ham på

den måde. Han var mere som en bror; de havde begge to gang i de samme ting, kiggede andre steder hen i stedet for at få øje på hinanden. Det gav mere mening for Casper at være sammen med en vild og energisk pige som Blanca.

“Hold da op, hvem er *det*?” råbte Blanca. Selvom hun ikke sagde ret meget i timerne, var hun højroset og ikke spor genert i skolegården.

Uden at kigge efter vidste Dee, at hun talte om den nye dreng. “Han er fra Nigeria,” sagde hun henkastet, mens hun rullede tovet op mellem albuen og hånden.

“Hvor ved du det fra?” spurgte Mimi.

“Det sagde lærerne.”

“En sort dreng på vores skole – det er da utroligt!”

“Ssh ...” Dee forsøgte at få Blanca til at tie stille, pinligt berørt over, at drengen ville kunne høre hende.

Hun og Mimi og Blanca gik hen mod rækkerne af børn. Dee havde tovene under armen. De blev opbevaret på mr. Brabants kontor, og Dee var ansvarlig for dem – og hun vidste, at Blanca var misundelig på hende over det og også over hendes venskab med Mimi.

“Hvorfor kan du så godt lide hende, når nu hun er så underlig?” havde Blanca engang spurgt.

“Mimi er ikke underlig,” sagde Dee som forsvar for sin veninde. “Hun er ... sensitiv. Hun kan mærke ting og sager.”

Blanca trak på skuldrene og begyndte at synge *Crocodile Rock* for at vise, at samtalen var slut. Det var svært at manøvrere i en gruppe på tre: En af dem havde altid en følelse af at være udenfor.

En lærer måtte have fortalt den nye dreng, hvilken række han skulle stille sig i, for nu stod han for enden af den række, der havde stillet sig op foran mr. Brabant. Blanca standsede på dramatisk vis og stod og vippede frem og tilbage på fødderne. “Hvad stiller vi så op nu?” råbte hun.

Dee tøvede, så gik hun hen og stillede sig bag ham. Blanca fulgte trop og hviskede højt: "Det er næsten ikke til at tro! Han skal gå i vores klasse! Jeg vil vædde på, du ikke tør røre ved ham."

"Hold kæft!" hvislede Dee og håbede, han ikke havde hørt det. Hun kiggede på hans ryg. Den nye dreng havde den smukkeste hovedform, rund og glat og perfekt formet, ligesom en lerpotte på en keramikers drejeskive. Dee havde lyst til at række op og lægge hånden omkring det. Hans hår var helt kortklippet, ligesom en hel skov af trækroner som små klumper hen over kurverne på et bjerg – meget anderledes end de tykke afroer, der var in lige for tiden. Ikke at der var nogen afroer at kigge på lige her. Der var ingen sorte elever på Dees skole og heller ikke nogen sorte beboere i hendes kvarter, selvom Washington, D.C. her i 1974 havde en tilstrækkelig stor sort befolkning til at blive tildelt øgenavnet *Chocolate City*. Når hun var nede i centrum med sin familie, så hun nogle gange sorte mænd og kvinder med store afroer, og også når hun så *Soul Train* på tv hjemme hos Mimi, hvor de dansede til Earth, Wind and Fire eller Jackson Five. Hun så det aldrig derhjemme: Hendes mor ville aldrig gå med til at lade hende se sorte mennesker, der sang og dansede, i fjernsynet. Dee var lun på Jermaine Jackson, men det var snarere hans store, underfundige smil, hun kunne lide, end hans afro. Alle hendes venner foretrak Michael, og i Dees øjne var han også den mest oplagte. Det ville svare til at falde for den lækreste dreng på skolen, og måske var det derfor, hun aldrig tænkte på Casper på den måde – og også derfor Blanca gjorde. Blanca gik altid efter det mest oplagte.

"Dee, du får til opgave at tage dig af vores nye elev i dag." Mr. Brabant pegede på hende oppe fra sin plads ved starten af rækken. "Vis ham, hvor kantinen er, musiklokalet, toilet-

tet. Forklar ham de ting, der foregår i timerne, hvis han ikke forstår dem. Okay?”

Blanca udstødte et gisp og gav Dee et puf. Hun blev rød i hovedet og nikkede. Hvorfor havde mr. Brabant valgt hende? Var det en straf af en art? Der havde aldrig været behov for at straffe Dee. Det skulle hendes mor nok sørge for.

Rundt omkring hende fnisede og hviskede hendes klassekammerater.

“Hvor kommer *han* fra?”

“Junglen!”

“Ha-ha-ha ... Den var ond!”

“Hold dog op med at være så barnlig.”

“Stakkels Dee, tænk, at hun skal tage sig af ham!”

“Hvorfor valgte mr. B. lige hende? Normalt er det drenge, der tager sig af nye drenge.”

“Måske er der ikke nogen af drengene, der vil. Jeg ville ikke.”

“Det ville jeg heller ikke!”

“Jamen, Dee er mr. B.’s kæledægge – han ved godt, hun ikke siger nej.”

“Klogt af ham.”

“Lige et øjeblik, betyder det så, at den dreng skal sidde ved vores bord?”

“Ha, ha! Stakkels Duncan, nu hænger han på den nye dreng! Det samme gør Patty.”

“Jeg bytter plads!”

“Det får du ikke lov til af mr. B.”

“Det *gør* jeg altså.”

“Vågn op, fister.”

Den nye dreng så sig omkring. Hans ansigt var ikke vagtsomt og forbeholdent, sådan som Dee ville have regnet med, men åbent og imødekommende. Hans øjne var sorte, skinnende mønter, der kiggede nysgerrigt på hende. Han hævede øjenbrynene, åbnede øjnene lidt mere, og Dee mærkede et

stød løbe igennem kroppen; det lignede noget, hun oplevede engang, hvor hun havde rørt ved et elektrisk hegn, fordi nogen havde sagt, hun ikke turde.

Hun sagde ikke noget til ham, nikkede bare. Han nikkede tilbage, så vendte han ansigtet op mod læreren igen. De stod der på række uden at sige noget, pinligt berørt. Dee så sig om for at se, om der stadigvæk var nogen, der kiggede på dem. Alle kiggede på dem. Hun rettede blikket mod et hus på den anden side af gaden – det var faktisk Caspers hus – i håb om at de alle sammen ville tænke, at hun stod og tænkte på vigtigere ting i verden udenfor end den dreng, der stod foran hende, og som ligesom snurrede af elektricitet.

Så lagde hun mærke til den sorte kvinde, der stod ovre på den anden side af trådhegnet omkring skolegården med fingrene filtret ind i trådhegnet. Hun var ikke ret høj, men hun virkede højere på grund af et rød- og gulmønstret tørklæde, som hun havde viklet om hovedet som en høj turban. Hun havde en lang kjole på i det samme farvestrålende stof. Hun havde en grå vinterfrakke på ovenover – også selvom det var tidligt i maj og varmt. Hun stod og kiggede på dem.

“Min mor tror ikke, jeg ved, hvordan man er skolens nye dreng.”

Dee vendte sig om, overrasket over, at han havde sagt noget. Hvis hun havde været ham, ville hun ikke have sagt et ord. “Har du skiftet skole før?”

“Ja. Tre gange på seks år. Det her er min fjerde skole.”

Dee havde altid boet i det samme hus, gået på den samme skole og haft de samme venner og var vant til den velgørende fortrolighed, der lå under alt det, hun foretog sig. Hun kunne slet ikke forestille sig at være den nye pige, en, der ikke kendte alle de andre – men om et par måneder, hvor hun skulle skifte grundskolen ud med mellemskolen, ville hun kun kende en fjerdedel af eleverne i sin klasse. Selvom

Dee på mange måder var vokset fra sin skole og var parat til at starte på en ny, fik hun nogle gange mavepine ved tanken om at være omgivet af fremmede.

I rækken overfor, hvor den anden sjetteklasser stod, betragtede Mimi de to med store øjne. Dee og Mimi havde altid gået i samme klasse, og Dee var ked af, at de havde fået forskellige lærere på det her sidste år i grundskolen, så hun ikke kunne være sammen med sin bedste veninde hele dagen, men var nødt til at nøjes med frikvartererne. Det betød også, at Blanca, der gik i Dees klasse, kunne gøre forsøg på at komme tættere på Dee – sådan som hun gjorde nu, hvor hun i bogstavelig forstand havde hægtet sig på Dee, havde lagt en hånd på hendes skulder, mens hun stirrede på den nye dreng. Blanca rørte altid ved andre, lagde armene omkring folk, pillede ved sine venners hår, gnubbede sig op ad de drenge, hun godt kunne lide.

Nu rystede Dee hende af sig for at kunne koncentrere sig om drengen. “Er du fra Nigeria?” spurgte hun, opsat på at vise ham, at hun vidste noget om ham. *Det kan godt være, din hudfarve er anderledes*, tænkte hun, *men jeg kender dig*.

Drengen rystede på hovedet. “Jeg er fra Ghana.”

“Nåh.” Dee havde ingen anelse om, hvor Ghana lå, bortset fra at det måtte være i Afrika. Han virkede stadigvæk venlig, men udtrykket var frosset fast på hans ansigt, og han virkede mindre oprigtig. Dee var fast besluttet på at vise, at hun vidste *noget* om afrikansk kultur. Hun nikkede hen imod kvinden henne ved hegnet. “Er det en *dashiki*, din mor har på?” Hun kendte det ord, for til jul havde hendes hippie-tante givet hende et par bukser med et *dashikimønster*. Dee havde haft dem på til julemiddagen for at glæde sin tante, og hun havde måttet finde sig i sin mors misbilligende blikke og sin storebrors drillerier om, hvorfor hun havde taget en dug på, når nu der allerede var dug på bordet. Bagefter havde

hun kylet bukserne ind i bunden af sit skab og aldrig rørt dem igen.

“En *dashiki* er sådan en skjorte, som afrikanske mænd har på,” sagde drengen. Han kunne have lydt hånlig eller have gjort grin med hende, men i stedet var han bare helt nøgtern. “Eller nogle gange sorte amerikanere, når de vil markere sig politisk.”

Dee nikkede, selvom hun ikke anede, hvad det var, de ville markere. “Jeg mener, Jackson Five havde dem på på *Soul Train*.”

Drengen smilede. “Jeg tænkte nu mere på Malcolm X – han havde engang en *dashiki* på.” Nu så det ud til, at han drillede hende lidt. Dee opdagede, at hun var ligeglad, når bare det betød, at det stivnede, fastfrosne udtryk forsvandt.

“Min mor har en kjole på, som er lavet af *kente*,” fortsatte han. “Det er en slags stof fra mit land.”

“Hvorfor går hun i vinterfrakke?”

“Medmindre vi er i Ghana, fryser hun, også selvom det er varmt ude.”

“Fryser *du* også?”

“Nej, jeg fryser ikke.” Drengen svarede med hele, højtidelige sætninger, sådan som Dee og hendes klassekammerater gjorde til fransk en gang om ugen. Han havde ikke amerikansk accent, heller ikke selvom han brugte amerikanske formuleringer. Der var en smule britisk i hans accent. Dees mor kunne godt lide at se *Upstairs, Downstairs* i fjernsynet; han lød lidt som dem, men ikke så snobbet og kostbar og med en mere syngende sprogrytme, der måtte stamme fra Afrika. Det, at han talte i hele sætninger og ikke trak ordene sammen og havde et melodiskt tonefald og en meget omhyggelig måde at udtale vokalerne på, gav alt sammen Dee lyst til at smile, men hun ville ikke være uhøflig.

“Kommer hun også og henter dig efter skole?” spurgte hun.

Hendes egen mor kom aldrig hen på skolen, bortset fra til forældremøder. Hun brød sig ikke om at forlade huset.

Drengen smilede en gang til. “Jeg har fået hende til at love at blive væk. Jeg kan godt selv finde hjem.”

Dee smilede tilbage. “Det er nok også bedst sådan. Det er kun dem i de små klasser, der bliver fulgt i skole og hentet igen af deres forældre.”

Det ringede ind for anden gang. Fjerdeklasselærerne vendte om og førte deres elevrækker gennem indgangen til skolegården og ind i skolen. Så var det femteklassernes tur og til sidst sjetteklasserne.

“Skal jeg ikke bære tovene for dig?” spurgte drengen.

“Nåh, dem. Nej, tak – de er ikke tunge.” De var faktisk lidt tunge. Hun havde aldrig før oplevet, at en dreng tilbød at bære dem for hende.

“Må jeg ikke nok?” Drengen holdt armene ud, og hun gav ham dem.

“Hvad hedder du?” spurgte hun, da deres række satte sig i bevægelse.

“Osei.”

“O ...” Navnet var så fremmedartet, at Dee ikke kunne finde noget at hage sig fast i. Det var som at forsøge at klatre op ad en glat klippeblok.

Han smilede ad hendes forvirring, var tydeligvis vant til det. “Det er lettere bare at kalde mig O,” sagde han, hvormed han havde bragt sit navn ind i bogstavernes velkendte rige. “Det er helt fint. Selv min søster kalder mig O indimellem.”

“Nej, jeg kan godt udtale det. O-sai-ii. Er det et navn på dit sprog?”

“Ja. Det betyder ‘ædel’. Må jeg spørge, hvad du hedder?”

“Dee. Det er en forkortelse af Daniela, men alle kalder mig Dee.”

“Dee? Ligesom bogstavet D?”

Hun nikkede. De kiggede på hinanden, og denne enkle navneforkortelsessammenhæng fik dem begge to til at grine. O havde smukke, regelmæssige tænder – et lyst glimt i hans mørke ansigt, som tændte en gnist inden i hende.

*

Ian lagde straks mærke til drengen, også selvom han havde travlt med at køre karrusellen alt for hurtigt rundt, så han fik fjerdeklasseeleverne til at hvine. Det undgik aldrig Ians opmærksomhed, hvis en ny trådte ind på hans territorium. For skolegården var hans. Det havde den været hele året, lige siden han var startet i sjette klasse, og der ikke længere var nogen ældre drenge til at herske over den. Han havde haft flere måneder til at nyde sin dominerende stilling. En hvilken som helst ny dreng var ensbetydende med en udfordring. Og *den her nye dreng ...*

Ian var ikke den højeste dreng på sin årgang og heller ikke den hurtigste. Han var ikke den, der kunne sparke en bold længst, eller den, der kunne hoppe højest, når de spillede basketball, eller den, der kunne lave flest armhævnninger på armgangsstativet. Han sagde ikke ret meget i timerne, fik aldrig guldstjerner på sine tegninger, vandt ikke nogen diplomer ved slutningen af året for de bedste matematikopgaver eller for den bedste håndskrift eller for at tage aktivt del i skolelivet. Helt sikkert ikke for at tage aktiv del i skolelivet. Han var ikke den mest populære blandt pigerne – det var Casper, der tog det stik hjem.

Ian var den snedigste. Den mest udspekulerede. Den hurtigste til at reagere på en ny situation og vende den til sin egen fordel. Når det trak op til slagsmål, fungerede Ian som bookmaker, og han sørgede for, at de to kamphaner ikke fik kolde fødder og trak sig ud. Han var god til at forudsige, hvem der

vandt. Nogle gange lavede han også væddemål om, hvor lang tid slagsmålet ville vare, og hvilken lærer der ville sætte en stopper for det. Han tog tit imod betaling i form af slik, som han så solgte bagefter – han var ikke vild med søde sager. Nogle gange beslaglagde han de andres frokostpenge, men andre gange sørgede han for, at de yngre elever ikke fik deres frokostpenge stjålet, hvorefter han selv beslaglagde en del af dem. Han kunne godt lide at lave rav i den, sørge for, at de andre børn ikke helt vidste, hvor de havde ham. For nylig havde han overtalt sine forældre til at lade ham åbne en bankkonto. De spurgte ikke til, hvor han havde alle pengene fra. Hans brødre havde været ligesom ham, da de var på hans alder.

Når hans klassekammerater løb rundt om husblokken til idræt, tilbød Ian tit at løbe tilbage efter de langsomme børn, så han fik chancen for at iagttage, hvad der foregik ude i verden i dagtimerne – hvem der kom med posten, hvem der vaskede deres bil, hvem der lod deres dør stå åben, mens de klippede deres roser. Ian var altid på udkig efter den angrebsvinkel, der ville være til gavn for ham selv.

Ikke at han altid fik rigtigt fat i det.

For eksempel var det pludselig begyndt at storme for et par dage siden. Ian havde stukket hånden i vejret, mens miss Lode var i gang med at forklare, hvad en ligebenet trekant var. Hun havde kridtstøv over hele den orange buksedragt og så ret forvirret ud, som om geometri også var totalt uforståeligt for hende. Hun holdt inde, målløs, for Ian rakte ikke ret tit hånden op.

“Miss Lode, det begynder snart at regne, og flaget er stadig oppe. Må jeg gå ned og tage det ned?”

Miss Lode kastede et blik ud ad vinduet på de sorte skyer, der havde samlet sig, og på det amerikanske flag, der altid var hejst foran skolen hele dagen lang. “Det er pigerne i mr. Brabants klasse, der har ansvar for det. Det ved du da.”